

Efter nogle Øjeblikkes Tavshed sagde han, stadig mildt og fredeligt:

„Hvorfor ser du ikke glad ud? . . . Jeg stod just og tænkte paa, hvor lykkelig og taknemmelig du dog maatte være . . . du, som jo hører til de udvalgte Flok, hvem Gud har benaadet med Daabstegnet paa sin Kærlighed. For — jeg ser det — du er fattig, ikke sandt? Du har vel akkurat det Straa, hvortil du kan hælde dit Hoved. Du er fornægtet af Verden, forskudt af Menneskenes Samfund . . . en fremmed og fredløs her paa Jorden. Hvorfor er du da ikke glad?“

Konen sænkede Øksen og saae forbavset paa ham. Det var ikke i den Tone, man plejede at tale til hende om hendes Elendighed.

„Forstaar du mig ikke?“ vedblev han. „Er det da ikke sandt, at I fattige forud har faaet som Gave af Gud, hvad vi andre saa inderligt maa sukke efter . . . vi, som endnu træller under Verdens kummerfulde Aag . . . vi, som endnu i Dødsangstens Time klamrer os til Støvet som Tyven til sin ranede Skat. I er lykkelige, . . . I, som ikke kender andet Begær end netop at opholde Livet, . . . som kun er lænkede til denne usle Verden ved Selvopholdelsesdriftens tynde Traad, den Døden overklipper for jer uden Smerte. Og endda er du ikke glad, Trine!“

Konen stirrede paa ham med opspærrede Øjne og maabende Mund. Det var dog mindre hans Tale — som hun ikke fattede synderligt af — end den Omstændighed at høre sig nævnet ved Navn af denne vildfremmede Mand, der gjorde et saa overvældende Indtryk paa hende. Han kendte hende altsaa!

Hun strøg sig med Armen over sin sortsvedte Pande og mumlede:

„Hvem er I, med Forlov?“

„Et Menneske, der misunder dig, . . . en af Verdens Slaver, der forgæves kæmper for at slide Trælle-lænken af sig. En stakkels vildfarende er jeg, der